



Ivan Rajović

GDE JE TU LJUBAV?

(Poglavlje iz romana „Uzgajalište klonova“)

Ljudi nikada ništa nisu radili razumno. Razum ne postoji kao kategorija mase, već samo kao stanje duha onih koji su uspjeli da se izdignu iznad sveopšte sebične svesti koja podrazumeva sve kako bi se ugodilo zahtevima sopstvenog primitivizma. Ljudi kao takvi, osim pojedinaca na koje smo, sticajem okolnosti, uspjeli da utičemo sopstvenim vrednostima u kojima su oni prepoznali svoj interes, nisu vredni ničega. U najboljoj varijanti bi ih trebalo izbegavati, pogotovu ako ih ima više udruženih oko iste ideje, a to nije redak slučaj, naprotiv.

Običnima su dali pivo, u neograničenim količinama, u plastičnim flašama, balonima, buradima, cisternama, po bagatelnoj ceni tako da svako može da se ukoka, urolja, obeznani, da mu bude svejedno, da ga boli kurac za sve ono što ta gomila samozvanih predvodnika čopora misli i radi. Masa vegetira u svojoj pivskoj izmaglici, u svojoj zabludi koju su joj nametnuli isti takvi koji su imali tu sreću da svoje zlo otelotvore u nekoj značajnoj funkciji. Jer ljudi su po prirodi svog postanka zli, oni se rađaju zli i umiru zli. Zlo je suštinska i najbitnija karakteristika ljudskog bića. Ono (zlo) je, zapravo, čovek. Ili, jednostavnije rečeno, ljudska vrsta i postoji zbog toga da bi zlo kao latentnu kosmičku energiju manifestovala kroz živog stvora.

Sve priče o dobru, o humanosti, o milosrđu smešne su i nemaju nikakvo utemeljenje ni u čemu, osim u marketingu ovozemaljskih tvoraca pravila i utemeljivača zla. Šta je jedna Majka Tereza, sa sve svojom Nobelovom nagradom u poređenju sa svom onom masom zlikovaca koja je protutnjala i tutnji planetom svih ovih nekoliko hiljada osvetljenih godina?

Nije slučajno u Bibliji, ma ko je i ma kada pisao, zapisno da bi nesrećni ljudski stvor trebalo da se sve vreme tokom svog jebenog boravka na ovoj planeti kaje, kaje i samo kaje, da se moli Bogu za oprost grehova koje, ako nije, sigurno je da će ih počiniti u svom jebenom životu, samo ako mu se za to ukaže prilika.

Za razliku od drugih živih bića koja imaju svoju predvidljivu psihologiju koja se ni milionima godina ne menja, ljudski stvor nema ništa, osim zla u sebi. I koliko ljudi, toliko različitih, pritajenih manifestacija zla koje traži da se ostvari, da zagospodari, da se nametne. Jer, kao što je poznato, nikada nigde u istoriji ljudskog roda, od kada posedujemo bilo kakva saznanja, nije gospodarilo dobro.

Zapravo, u prirodi kakva jeste, dobro ne postoji kao kategorija. Biti dobar znači biti nemoćan da budeš zao, a to te već u startu eliminiše kao autentičnog sudionika zverskog opstanka, ili te, u boljoj varijanti, baca na marginu sveopštih dešavanja, kao zamorče, kao protivtežu na osnovu koje će drugi meriti svoj uspeh, svoju količinu ostvarenog zla, a samim tim i svoje ljudskosti. Kakvog li paradoksa!

Svaka jedinka je sublimirana kolektivna svest vrste. I svako teži ka tome da bude najelitniji primerak koji će u sebi nositi sve najbitnije karakteristike svoje vrste: snagu, lepotu, inteligenciju, moć i, naravno, seksualnu nadmoć u bezgraničnim količinama. Gledano uprošćeno, kome god to pođe za rukom, on je samo ostvario ono što je, valjda, i cilj zbog kojeg jesmo ovde. Sve ostalo su samo pojedinačne sudbine koje se nikoga ne tiču, osim onih koji postaju žrtve, kolateralna šteta, kako bi se to reklo novogovorom.

Zlo inspiriše na nove poduhvate, na osvajanje sveta, na moć, na zadovoljenje svojih iskonskih potreba. Dobro produkuje degenerike, autsajdere, biološki i ljudski škart, otpad od kojeg niko nema koristi. Zamislimo milosrdnu ajkulu, lava, pauka, mrava, pčelu ili bilo koje planetarano biće. Zamislimo milosrdno Sunce, plimu, rotaciju, godišnja doba. Može li se Sunce smilovati da u pustinji ne prži tako nemilosrdno kao što to čini, ne bi li nomadi i kamile bili zadovoljni njegovim osećanjem za njihove potrebe? Glupost. Sve mora da se dešava po zakonitostima koje su date davno ustanovljenim vrhovnim načelom. Sve mora da bude onako kako jeste. I samo je čovek taj koji se, opterećen "razumom" drznuo da promeni pravila, da bude i ovo i ono, da bude ono što nije, da u svojoj nemoći, potiskujući svoju pravu zlu prirodu, postaje još veće zlo nego što u suštini jeste. Problem ljudske vrste zapravo i nije u onima koji su zli, već u onima koji potiskuju svoju pravu prirodu zbog fizičke ili umne nemoći.

Dajte mi jednog koji ne bi želeo da bude kralj, makar to bio i kralj prosjaka, drumskih razbojnika ili makroa. Dajte mi jednog koji ne bi želeo da bude kralj: popova, časnih sestara, aktivista crvenog krsta, sakupljača maraka, humanitarne pomoći, invalida, negovateljica ili spremačica hrane za najsiromašnije. Nema takvih.

Ljudskom rodu je odnekud sugerisano da potisne svoju pravu prirodu, da se podredi, ne fizičkoj snazi suparnika, već uspostavljenoj ideologiji, a to je nelogično. Snaga, čak i vizuelno, ili u prvom odmeravanju, postaje respektabilna kategorija koja slabijeg dovodi u poziciju vazala, poslušnika i dupelisca.. Dovodi ga u logičnu poziciju bednika koji je izgubio svoj identitet i koji u takvoj situaciji može da se zadovolji bilo kakvim odvratnim statusom, pod uslovom da sačuva "živu glavu". Dakako, sve verujući da će dan osvete, kad-tad, doći.

Međutim, bez ovakvog iskustva, pristati na preoblikovanje, i samo na osnovu etičkih pridika pristati da budeš ono što nisi, mora da nosi izuzetno veliku traumu u takvom biću. Jednostavno rečeno, zamislimo lava bez ogledala, kojem su sve vreme roditelji govorili da ne jede živo meso, da je on lepotan sa pionirskom maramom oko vrata, da peva u crkvenom horu, da ne voli pičku i da svoje lepotice

u čoporu prepušta drugim jebačima, a on ih pri svakom susretu na pojilištu, ili bilo gde drugde, oslovljava sa drugarice ili madam. Takav lav bi mogao da dogura do paroha lavlje crkve, lavljeg veroučitelja, jebenog lavljeg propovednika dobrote, zagovornika nutricionističke hrane, ili lavljeg psihijatrijskog slučaja, ali je sasvim sigurno da lavlja vrsta to ne bi dozvolila, i nije. Lav je lav, i tačka.

Poznato je da ljudi u Gladiji ne voli sladostrašće. Naši ljudi to čine nerado, s mukom, gađenjem i uglavnom samo u prilikama kada je iz nužnih prirodnih zakonitosti potrebno stvoriti potomstvo kako se ne bi zatro svoj elitni gen i kako bi statusni simbol, u vidu nagomilanog kapitala, imao ko da sačuva sa sve uspomenom na svog uspešnog pretka. Koliko znam, u opisu svakog ljudskog bića, bilo kojeg pola, je da jebe ili da bude jebano. I to nije stvar prohteva, vaspitanja ili bilo kakvih drugih etičkih ili ideoloških normi. To je, jednostavno, potreba da se nastavi vrsta, da se produži i oplemeni sopstveni gen, da se sopstveno biće nadgradi i podigne na viši nivo kako bi, u skladu sa zahtevima datog civilizacijskog trenutka, uspelo da preživi i nastavi put u beskonačno prostranstvo Univerzuma. Zato potreba za ovom vrstom aktivnosti jeste jača od bilo čega poznatog na planeti, čak i od vulkana koji se takođe može smatrati svojevrsnom životnom aktivnošću jednog loptastog organizma zvanog Zemlja. No, neću sada o tome.

A, potreba živog sveta za jebanjem, ili za razmenom seksualnih životnih energija, oplodnjem ili, jednostavno, bliskim kontaktom različitih jedinki, je najživotnija potreba na planeti. To je suština našeg bitka, to je ono zbog čega smo tu. Naravno, ova potreba nije kod svih u istoj meri izražena, a što je posledica fizičkih sposobnosti, pre svega, ali i mnogih drugih faktora koji su nametnuti razlozima koji ne podrazumevaju genetski sklop. Jednostavno rečeno, sve što je živo postoji da bi seksualno komuniciralo, da bi se ostvarilo kroz drugi pol sopstvenog ja, da bi pronašlo svoju celokupnost u drugoj polovini svoje za savršenstvo uskraćene jedinice. Sve što je živo tako je ustrojeno da bude potpuno nemoćno bez svog drugog ja, bez svoje druge polovine koja ga čini relativno potpunim i celim, ma koliko i takva celina u poređenju sa nekim drugim celinama bila minorna i nesavršena. Potreba za drugom polovinom sopstvenog identiteta

najjača je od svih potreba, ona je suština postojanja. Potreba za drugim polom nije potreba za traženjem drugog, neidentifikovanog, stranog, već za traženjem drugog dela sopstvenog identiteta. Zbog toga bi se moglo reći da se naše nastojanje da nađemo par svodi na to da budemo kompletni. Iz toga logično proističe zaključak da polni organi suprotnog pola zapravo i pripadaju nama, zbog čega ih i volimo više nego svoje sopstvene. Šta će cvetu miris i boja ako nema insekata da u njima uživaju, a da to ima i neku konkretnu svrhu, a to je nastavak vrste.

Međutim, ideolozi ljudske civilizacije, kojima se ne može osporiti značaj za sve što su uradili, a imajući u vidu zlo koje je osnova ljudskog bića, sve su uradili ne bi li u ljudima sputali ovu najživotniju pokretačku energiju. Gušenjem najživotnije potrebe stiče se i najveća, neograničena vlast, nad svojim podanicima. Istovremeno, svi oni koji su u datom trenutku imali tu sreću da budu gospodari ljudskih sudbina, muškarci ili žene, svejedno, do besvesti su koristili svoje "pravo" da besomučno opšte sa što većim brojem podanika ili podanica. I nikome to nije smetalo. Ako je ideološka potka takva da bi najbolji trebalo da se najebe i razmnoži u beskonačno mnogo primeraka, kao hologram, šta je tu onda logika običnog podanika ili podanice mogla da promeni? A i kakva je logika devojke koja je naučena da je njen životni cilj da bude jebana od strane vođe čopora, pa bio on sultan, vožd, ataman, firer ili maršal? Gde je tu ljubav?

Ako malo bolje pogledamo kroz istoriju, videćemo da ljubav, zapravo, kao kategorija ne postoji. Naravno, postoji određeni fluid koji spaja dva bića, a u koji spadaju miris, boja glasa, pokreti, pogled, a iza svega, naravno, postoji zlo i samo zlo kao vrhovno načelo opstanka ljudske vrste. I možda su mnogi brakovi, po šumama i gorama, među čobanima i sakupljačima pečurki, začeti na osnovu fluida, a u nedostatku drugih fluida, ili ljudskih bića. Svi brakovi među elitnim primercima, nosiocima plave krvi, nemaju nikakve veze ni sa fluidima, ni sa bilo kakvim emocijama, osim materijalnih.